

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Ἰησοῦς Χριστός, τοιαύτη εἶνε ἡ ἐπιγραφὴ πολυκράτου βιβλίου ἐκδοθέντος κατ' αὐτάς ἐν Παρίσις ὑπὸ γνωστοῦ μοναχοῦ καὶ ἱεροκλήρυκος, τοῦ Πατρὸς Διδῶν. Ὁ συγγραφεὺς αὐτοῦ πρὸ δεκαετίας τὸ πρῶτον ἐνεφανίσθη ἐπὶ τοῦ ἀμβωνος τοῦ ἁγίου Φιλίππου ἐν Παρίσις καὶ ἤρχισε νὰ διδάσκη καταπολεμῶν τὴν ἐν τῇ καθολικῇ θρησκείᾳ ἐγκαθιδρύσειν τοῦ διαζυγίου. Εἶχε φωνὴν λαμπράν, ῥητορικὴν δύναμιν ἔξοχον, καὶ συνήνου πρὸς ταῦτα στάσιν ὑψιτενῇ καὶ ἐπιβάλλουσιν, μορφὴν ἐκφραστικωτάτην καὶ οἰονεὶ ἐμπνευσμένην. Πλήθος πιστῶν, γυναικῶν ἰδίως, συνέρρον ὅπως ἀκούσῃ τοὺς λόγους του. Καὶ ὅλους ἔθελγεν, ὅλους ὑπέτασεν ὁ εὐγλωττος Πατὴρ Διδῶν. Αἰφνης μίαν ἡμέραν ἡ προϊσταμένη του ἐκκλησιαστικῇ ἀρχῇ, ἥτις δὲν ἔβλεπεν εὐχάριστος τὴν ἔκτακτον ἐπιτυχίαν τοῦ νεοκροῦ ἱεροκλήρυκος, τὸν διατάσσει ν' ἀναχωρήσῃ εὐθὺς ἐκ Παρισίων καὶ ἐκ πάσης ἄλλης πόλεως καὶ νὰ μεταβῇ εἰς ἐν μοναστήριον τῆς Κορσικῆς — με' ἄλλους λόγους τὸν ἐξορίζει. Ὁ μοναχὸς ἔκυψε πευθῆνιος τὴν ὑπερήφανον κεφαλὴν καὶ ἐκλείσθη εἰς τὸ ἐρημικὸν κελλίον του. Ἐκεῖ συνέλαβε τὴν ἰδέαν τῆς συγγραφῆς βίου τοῦ Ἰησοῦ ἐκ τοῦ ἐξῆς συμβάντος: Ἡμέραν τινὰ λαμβάνει παρ' ἀγνώστου θαυμαστοῦ του ἐπιστολὴν δι' ἧς οὗτος τὸν παρεκάλει νὰ τὸν διαφωτίσῃ περὶ τῆς ἐνότητος τῆς θείας καὶ ἀνθρωπίνης φύσεως ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ Πατὴρ Διδῶν ἔγραψεν εἰς ἀπάντησιν εἴκοσι σελίδας ἐκ τοῦ προχείρου, διδὼν ὑπόσχεσιν ὅτι καὶ εὐρύτερον θὰ μελετήσῃ τὸ θέμα ὅπως ἐπαρκῶς διαφωτίσῃ τὸν ἐρωτῶντα βραδύτερον. Ἐπιδοθεὶς ἐκ τούτου εἰς μελέτας καὶ περιπλανηθεὶς ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην κατήντησεν εἰς τὴν συγγραφὴν τοῦ διόλου τούτου χιλιοσελίδου βιβλίου, τὸ ὅποιον εἶνε τρόπον τινὰ ἐκτενὲς ἀπάντησις εἰς τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην· διότι τοῦτο ἀκριβῶς σκοπεῖ, νὰ ἐξηγήσῃ τὴν συνύπαρξιν τῆς θείας καὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ μοναχὸς ἐμελέτησεν ἐπισταθμικῶς τὰς Γραφάς, τὰ συγγράμματα τῶν πατέρων τῆς ἐκκλησίας καὶ τὰ πορίσματα τῆς συγχρόνου κριτικῆς. Ἀλλὰ πῶς ἠδύνατο νὰ διελθῇ τὰ τελευταῖα ταῦτα, ὧν πλεῖστα εἶνε γεγραμμένα γερμανιστί, αὐτὸς μὴ ὧν κάτοχος τῆς γερμανικῆς; Ὁ Πατὴρ Διδῶν εἶνε ἀποφασιστικὸς ἄνθρωπος· λαμβάνει ἄδειαν καὶ μεταβαίνει εἰς Γερμανίαν. Ἦτο ἤδη τεσσαρακοντούτης τὴν ἡλικίαν, ἀλλ' ἐπιδοθεὶς μετὰ μέλου εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς γλώσσης κατορθώνει κατὰ τινας μῆνας νὰ ἐννοῇ τὰ συγγράμματα, ὧν εἶχεν ἀνάγκην. Οὕτω συμπληροῖ τὸ θεωρητικὸν μέρος τῶν μελετῶν του, ἀλλ' ὅπως δώσῃ ζωὴν εἰς τὸ ἔργον τὸ ὅποιον ἐγεννᾶτο ἐν τῇ σκέψει του, ἔπρεπε ν' ἀντιληφθῇ ζωντανούς διὰ τῶν ἰδίων αἰσθήσεων τοὺς ἱεροὺς ἐκείνους τοπους, ἐν οἷς ἐτελέσθη τὸ μέγα μυστήριον τῆς ἐνανθρωπίσεως τοῦ Θεοῦ. Ὅπως ἐννοήσῃ καὶ γνωρίσῃ τὸν Ἰησοῦν καλλίτερον, ἔπρεπε νὰ ἰδῇ καὶ αὐτὸς ὃ τι ἐκεῖνος εἶδε, νὰ ἐγγίσῃ ὃ τι ἐκεῖνος ἤγγισε. Μόνον ἐπ' αὐτῶν τῶν ἐρειπίων τῆς Ἱερουσαλὴμ θὰ ἠδύνατο ν' ἀνιδρῶσῃ διὰ τῆς φαντασίας αὐτοῦ τὸ ἱερὸν οἰκοδόμημα τοῦ χριστιανισμοῦ. Περιῆλθε λοιπὸν ἐπὶ μακρὰς ἡμέρας τὴν γῆν ὅλην τῆς Ἰουδαίας καὶ ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν ἀποκοιζῶν σωρεῖαν σημειώσεων καὶ ἐπιτοπίων ἐντυπώ-

σεων. Κλείεται εἰς τὸ κελλίον του ἐντὸς παλαιοῦ Βουργουνδικοῦ μοναστηρίου καὶ ἐπιδίδεται· ἐπὶ τέλους εἰς τὸν καταρτισμὸν τοῦ μεγάλου τοῦ ἔργου. Ἀλλ' αἰφνης εὐρίσκει σκοτεινὰ τινα σημεῖα, ἅτινα δὲν διεφώτισεν ἐπαρκῶς ἢ εἰς Ἰουδαίαν ἐκδρομῇ. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ἐπιχειρεῖ δεύτερον ταξίδιον. Ὅλα ταῦτα μαρτυροῦσι μετὰ πόσου ἱεροῦ ζήλου καὶ πόσης εὐσυνειδησίας ὁ Πατὴρ Διδῶν συνέγραψε τὸν βίον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καὶ ἐν ταῖς λεπτομερείαις προσεπιμαρτυροῦσι ταῦτα: ὅτι ἵνα γράψῃ 27 σελίδας ἀναφερομένης εἰς τὸν καθόλου βίον τῶν Ἰουδαίων κατηνάλωσε δέκα ἐβδομάδας, καὶ ἐξ ὅλων μῆνας ἵνα πραγματευθῇ τὸ περὶ τοῦ ἔτους τῆς γεννήσεως τοῦ Ἰησοῦ. Σημειώτεον καὶ τοῦτο, ὅτι ὅλον αὐτὸν τὸν ὄγκον τῶν χειρογράφων ἔγραψεν ὁρθοῖς ἰστάμενος πρὸ ἀναλογίου. Ἐννοεῖται ὅτι τὸ σύγγραμμα τοῦ Πατρὸς Διδῶν πολυτρόπως ἐκρίθη καὶ ἐπὶ μακρὸν θὰ κρίνεται. Ὅτι ὅμως πάντες οἱ ἐπικριταὶ ἐξαιροῦσιν ὁμοφώνως εἶνε τὰ περιγραφικὰ μέρη αὐτοῦ. Ἐν τῷ συνόλῳ δὲ εἰς τῶν γάλλων κριτικῶν χαρακτηρίζει τὸ ἔργον οὕτω « βιβλίον ἀποστόλου γραφέν ὑπὸ ἱεροκλήρυκος. » Περὶ τοῦ ὕψους τοῦ βιβλίου δύνανται νὰ λάβωσιν ἰδέαν τινὰ οἱ ἀναγνώσται τῆς « Ἐστίας » ἐκ τῶν ἐν τῷ ἐν σελίδι 269 ἀποσπασμάτων.

Κύνες Σωτῆρες. Ἡ ἐν Παρίσις προστατευτικὴ ἐταιρεία τῶν ζῶων ἀπένειμεν ἐσχάτως εἰς μεγάλῳσιμον πυρρὸν κύνα καλούμενον Βάχχον τιμητικὸν περιδέραιον διὰ πράξεις περιποιούσας τιμὴν ἀληθῶς εἰς τὸ γένος τῶν κυνῶν. Ὁ Βάχχος διεκινδύνευσε πλεόν ἢ ἀπαξ τὴν ζωὴν αὐτοῦ, ὅπως σώσῃ τὴν ζωὴν ἀνθρώπων. Ἐπράξε δὲ τοῦτο κατὰ τρόπον ἀληθῶς παράδοξον. Ἄν ἐρίπτετο εἰς τὸ ὕδωρ ὅπως σώσῃ τὸν κύριόν του ἢ ἐπετίθετο κατὰ τῶν κακοποιούντων αὐτὸν ἢ πρᾶξις δὲν θὰ εἶχε τι τὸ ἔκτακτον καὶ ἄξιον βραβεύσεως, διότι δὲν θὰ ἦτο ὁ πρῶτος κύων ὅστις ἔπραξε τοῦτο. Ἀλλ' ὁ Βάχχος ἔπραξε τὸ ἐξῆς· ἐκράτησεν ἵππους ἀφηνιάσαντας καὶ παρασύραντας ἐξευγενήεν ἄμαξιν. Βέβαια δὲν ἠδυνήθη νὰ κατορθώσῃ τοῦτο εὐκόλως· δις καὶ τρίς ὀρμήσας ὅπως ἀρπάξῃ εἰς τοὺς ὀδόντας τοὺς χαλινούς ἀνετινάχθη μακρὰν καὶ ἐκυλίσθη κατὰ γῆς. Ἀλλὰ δὲν ἐδείλιασε, δὲν ἐπτοήθη, ἕως οὐ ἐπέτυχε τοῦ ποθομένου. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἄμαξ ἀφέρετο πρὸς μίαν τῶν μάλιστα συχναζομένων πλατειῶν τῶν Παρισίων, ἀναπόφευκτον ἦτο νὰ καταπατήσῃ ἀνθρώπους ἄνευ τῆς γενναίας παρεμβάσεως τοῦ κυνός. Ὁ κύριος αὐτοῦ ἐβασθεῖς ὑπὸ τοῦ ἀστυνόμου τοῦ τιμήματος ἐβεβαίωσεν ὅτι δὲν ἦτο ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν ὁ Βάχχος προέβη εἰς τόσον τολμηρὰν ἄμα καὶ σωτήριον πρᾶξιν. Ἡ δὲ προστατευτικὴ τῶν ζῶων ἐταιρεία μαθοῦσα τοῦτο προσέκαλεσε καὶ ἐβράβευσε ἐν δημοσίᾳ συνεδρίᾳ αὐτὸν καὶ ἐν μέσῳ χειροκροτημάτων τὸν ἀνδρῆτον κύνα, ὅστις ὡς ἐννοῶν τὴν τιμὴν ἧς ἠξιοῦτο ἀπήντα εὐχαριστῶν δι' ὕλακόν.

Μὲ τὴν κεφαλὴν κάτω. Τίς δύναται νὰ περιπατήσῃ ἐπὶ τῆς ὁροφῆς μετὰ τὴν κεφαλὴν κάτω ἀπαράλλακτα ὅπως τὰ ἔντομα; Φαίνεται τοῦτο ἄδύνατον καὶ ὅμως ἐκτελεῖται ἀπὸ τινος ἐν Β. Ἀμερικῇ καὶ ἐν Παρίσις ἐπὶ ὑπὸ ἀκροβατῶν γυναικῶν. Γίνεται δὲ ὡς ἐξῆς: ἡ ὁροφὴ πρέπει νὰ εἶνε λειοτάτη ὑπὸ τὰ πέλματα τῶν ποδῶν ὑπάρχουσι στερεῶς ἡρμωσμένοι δύο δίσκοι εὐμε-

γέθεις ἐκ καουτσούκ. Οὗτοι προσκαλλώμενοι ἐπὶ τῆς λείας ἐπιφανείας ἀποτελοῦσι κενὸν ἄρκετόν, ὥστε ν' ἀντιταχθῇ πρὸς τὴν βαρύτητα τοῦ σώματος, καὶ νὰ ἐμποδισθῇ ἡ κατάπτωσις αὐτοῦ. "Ὅστις εἶδε μικρὰ ἀντικείμενα προσκεκολλημένα εἰς ὑελώματα ἐμπορικῶν καταστημάτων διὰ μικρῶν δίσκων καουτσούκ ἐννοεῖ κάλλιστα πῶς γίνεται τὸ πρᾶγμα δι' ὁμοίων πολὺ μεγαλύτερων. Ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀκίνδυνον τὸ τοιοῦτο βᾶδισμα καὶ τίθεται πάντοτε δίκτυον ὅπως δεχθῇ πίπτουσιν τὴν ἀκροβάτιδα, ὅπερ οὐχὶ σπανίως συμβαίνει. Ἐννοεῖται δὲ ἄλλως ὅτι δὲν δύναται ἐπὶ πολὺ νὰ μείνῃ εἰς τὴν ἀνάστροφον καὶ παρὰ φύσιν ταύτην θέσιν.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Φιλολογικά. Ὁ πρῶτον αὐτοκράτωρ τῆς Βραζιλίας δὸν Πέτρος, γνῶστης βαθύς τῆς ἀραβικῆς καὶ ἐβραϊκῆς, μετέφρασεν ἐκ τοῦ ἀραβικοῦ πρωτοτύπου εἰς τὸ Πορτογαλικὸν τὴν «Χαλιμάν.» Ἡ μετάφρασις ἀνεκονώθη εἰς τὸν ἐν Παρισίοις διαμένοντα Σείχην Ἀβού—Βαδ-δάρα, ὅστις ἐξεπλάγη ἐκ τῆς βαθυτάτης τῆς ἀραβικῆς γλώσσης γνώσεως τοῦ δὸν Πέτρου.

Καλλιτεχνικά. Ἡ ἐν Λειψίᾳ ἐταιρία θαυμαστῶν τοῦ Βάγνερ ἀπεφάσισε τὴν ἰδρυσιν μνημείου εἰς τὸν μέγαν μουσουργόν. Ὡς τόπος δὲ τῆς ἰδρύσεως αὐτοῦ ὠρίσθη ὑπὸ τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς τῆς πόλεως ἡ πρὸ τοῦ Παλαιοῦ Θεάτρου πλατεῖα ἥτις θέσις ὀλίγα βήματα ἀπέχουσα τοῦ οἴκου ἐν τῷ ὁποίῳ ἐγεννήθη ὁ μελοποιὸς τοῦ «Πάρσιφαλ» καὶ τοῦ «Δακτυλίου τοῦ Νίβε-λουγγεν».

Θεατρικά. Ἐν τῷ παρισινῷ θεάτρῳ Vaudeville παρεστάθη μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας «ὁ Βουλευτὴς Λεβῶ» ἔργον τοῦ γνωστοῦ συγγραφέως Ἰουλίου Λεμαίτρ.

ΠΑΝΤΟΙΑ

Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1814 μέχρι τῆς σήμερον ἐχρημάτισαν ὑπουργοὶ τῶν Στρατιωτικῶν τῆς Πρωσίας 18. Ἐπὶ βραχυτέρον μὲν διάστημα ὁ κόμης φὸν Πφὺλ μόνον 46 ἡμέρας, καὶ ἐπὶ μακροτέρον ὁ κόμης φὸν Ρόουμ 13 ἔτη 11 μῆνας καὶ 4 ἡμέρας.

— Μεγαλοπρεπεστάτῃ ἐγένετο ἡ κηδεὶα τῆς ἀρχηγού τοῦ στρατοῦ τῆς Σωτηρίας Βούθ. Τὸ Λονδίνον δὲν ἐνθυμεῖται ἐφάμιλλον ἐπικήδειον πομπήν.

— Ἡ διάσχυμος αἰοῖδος Ἀδελίνα Πάττη, ἐβραία τὴν καταγωγὴν καὶ τὸ θρήσκευμα, προτίθεται νὰ ἰδρύσῃ ἐν Craig y-Nos τῆς Οὐαλλίας, τῇ γενεθλίῳ αὐτῆς, συναγωγὴν κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τοῦ ἐν Βερολίνῳ ὁμοίου λαμπροῦ ἰδρύματος.

— Τὸ 61 συνέδριον τῶν Μορμόνων συνελθὼν ἐσχάτως ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις ἀπεφάσισε τὴν κατάργησιν τῆς πολυγαμίας. Συνεπεῖα τούτου 42 Μορμόνοι κρατούμενοι ἐν τῇ φυλακῇ ἐπὶ πολυγαμίᾳ ἀπολύονται.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ

Τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ μουσεῖον. Ἡ ἐκ φωτογραφίας τῶν Ἀδελφῶν Ρωμαιδῶν ληφθεῖσα εἰκὼν παριστᾷ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀρχαιολογικὸν μουσεῖον, ἰδρυθὲν δαπάναις τοῦ κ. Ἀνδρέου Συγγροῦ. Ἐν αὐτῷ ἔχουσι κατατεθῇ πάντα τὰ κατὰ τὰς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀνασκαφὰς ἀνευρεθέντα ἐξαιρέτα ἔργα τῆς ἀρχαίας τέχνης ὧν ὑπερέχει ὁ Ἑρμῆς τοῦ Πραξιτέλους.

ΕΔΩ Κ' ΕΚΕΙ

Πατὴρ καὶ υἱός. Πατὴρ ἔρχεται διὰ τοῦ σιδηροδρόμου ἐκ Φαλήρου εἰς Ἀθήνας μετὰ τοῦ μικροῦ του υἱοῦ. Ὁ μικρὸς ἔχει μανιὰν νὰ προβάλῃ τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τῆς θυρίδος τῆς ἀμάξης. Ὁ πατὴρ τὸν ἀποτρέπει λέγων ὅτι θὰ χάσῃ τὸν πῖλόν του. Ὁ μικρὸς δὲν πείθεται καὶ ὁ πατὴρ διὰ νὰ τὸν πείσῃ ἀρπάζει βιαίως τὸν πῖλον τοῦ μικροῦ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς καὶ τὸν κρύ-

πτει: — Νά, βλέπεις τώρα; Ὁ μικρὸς στενοχωρεῖται μορφάζει ἐτοιμάζεται νὰ κλαύσῃ καὶ ὁ πατὴρ διὰ νὰ προλάβῃ τὴν ἔκρηξιν τοῦ λέγει: — Στάσου νὰ σφυρίξω τώρα νὰ σοῦ φέρουν τὸ καπέλλο σου! Συρίζει καὶ ὁ πῖλος ὡς ἐκ θαύματος ἔρχεται πάλιν εἰς τὴν κεφαλὴν. Ἡ μορφὴ τοῦ μικροῦ ἠθρίασε πάλιν, τὸ γενόμενον τὸν δισκέδασε πολὺ. Αἰφνὴς ἀρπάζει ὁ ἴδιος τὸν πῖλόν του τὸν ρίπτει ἔξω καὶ φωνάζει λαλῶν: — Μπαμπά, σφύριξε τώρα!

Τυπογραφικὸν λάθος. «Τὰ μικρὰ αὐτὰ αἰσθήματα μετεβλήθησαν εἰς γενναίας ἀποφάσεις, ὅπως οἱ σκύλακες μεταμορφοῦνται εἰς πτερωτὰς χρυσαλίδας.»

Γλωσσικὸν ζήτημα. Ὁ μικρὸς Μιμῆς ἐρωτᾷ τὸν πατέρα του: — Μπαμπά, γιατί λένε μητρικὴ γλῶσσα καὶ δὲν λένε πατρικὴ γλῶσσα; — Γιατί, παιδί μου, ἡ μητέρες μιλοῦν περισσότερο ἀπὸ τοὺς πατέρες.

ΤΡΙΣ ΓΝΩΜΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Εἰς τὸν κόσμον εὐρίσκεις δέκα ἀνθρώπους πνευματώδεις πρὶν ἀπαντήσῃς ἓνα ἄνθρωπον λογικόν.

*

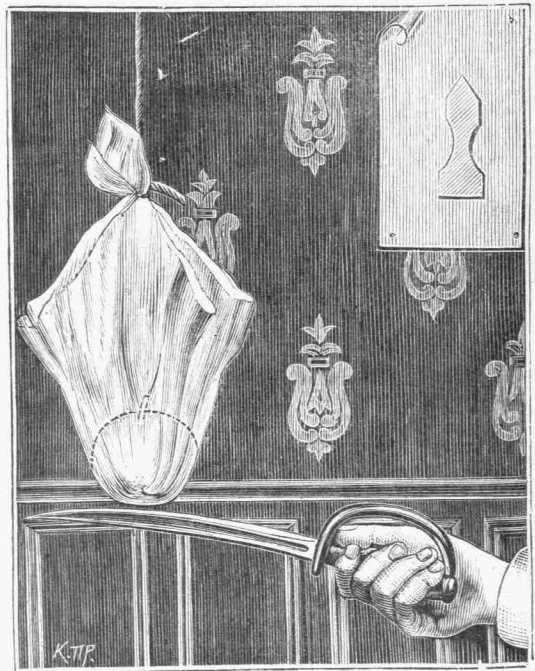
Ὅταν παύσωσιν λαοὶ πιστεύοντες εἰς σωτήρας τότε μόνον θὰ σωθῶσι.

*

Ὁ φιλόδοξος δι' ἓνα μόνον λόγον ἀγαπᾷ τὴν πατρίδα του διὰ νὰ τὴν κυβερνήσῃ.

ΕΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

Διχοτόμησις μήλου τυλιγμένου ἐν μαντηλίῳ. Θέτομεν τὸ μῆλον ἐντὸς τοῦ μαντηλίου καὶ κρεμῶμεν αὐτὸ διὰ σπάγγου ἄφ' ὕψηλοῦ μέρους, ὡς δεικνύει ἡ κάτωθι εἰκὼν. Εἴτα λαμβάνομεν σπάθην ἢ μεγάλην μάχαιραν, τῆς ὁποίας ἡ κόψις καλὸν νὰ μὴ εἶνε πολὺ ὀξεῖα. Ἀλλ' ὅσον ἡ λεπίς εἶνε λειοτέρα καὶ καλλίτερον κόπτει, τόσον εὐκολώτερον ἐπιτυχάνει τὸ πείραμα.

Πρὸς τοῦτον τὸν σκοπὸν τὸ κτύπημα πρέπει νὰ δοθῇ καθέτως ἐκ τῶν κάτω ἀκροῖως εἰς τὸ κεντρικὸν σημεῖον τῆς ἐξαρθήσεως, καὶ διὰ μιᾶς. Ἐὰν ἡ λεπίς εἶνε ὀλίγον παχέια, τὸ ἐν τῷ μαντηλίῳ μῆλον ἀναπηδᾷ ἑλαφρῶς, ταυτόχρονως δὲ εἰσδύει εἰς τὴν τομὴν τὸ μαντήλιον μετὰ τῆς λεπίδος, χωρὶς τοῦτο νὰ κοπῇ.